

„Чарли и фабрика чоколаде”, Роалд Дал
Златна улазница у тајни свет малих људи

„Чарли и фабрика чоколаде” је био филм који сам одгледала пре две године. Али сада када сам прочитала књигу потпуно другачије сам доживела Чарлија и Вилија Вонку.

Чарли је сиромашан дечак који живи у трошној кући са родитељима, бакама и декама. Чоколаду добије само за рођендан и једва чека да осване тај дан и да осети њену лепоту и сласт у устима. Можда је зато и привлачна јер је ретко доступна. Нама, који је свакодневно добијамо, и не причињава неко задовољство. Вили Вонка, власник највеће фабрике чоколаде, објављује да се у омотима чоколада налази пет златних улазница за њен обилазак. Нико не зна како изгледа фабрика и који то мали људи раде у њој. Затворена је од како су други људи открили тајну прављења чоколаде. Прву улазницу добио је Аугустус Глумп, дебели прождрљиви дечак. Другу улазницу добија Вероника Солт, богата, размажена девојчица чији је отац унајмио своје раднике да љуште омоте од чоколаде. Трећу улазницу добила је Виолета Борегард, девојчица која није вадила жваку из уста. Четврту улазницу добија дечак који је време проводио уз телевизор, Мајк Тиви и обожавао је гангстере. Скромном дечаку је ускоро рођендан и прижељкује да ће у својој чоколади пронаћи улазницу. И док сви навијамо и очекујемо отварање, Чарли је, нажалост, не налази. Деда Џо даје своју ситну уштеђевину за још једну чоколаду, али ни ту је не проналази.

Чарли, на крају, у снегу проналази новчић, купује чоколаду и баш тада налази улазницу. Заједно са дедом Џоом креће у авантуру обиласка фабрике. Али постоје правила. Не сме ништа да се дира и испробава без дозволе. Сви добитници сем Чарлија су размажени, непослушни и похлепни. Крше правила и бивају избачени, свако на свој начин у односу на њихове слабости. Само Чарли, послушни и скромни дечак остаје до краја. Захваљујући тим особинама које га красе придобија срце Вилија Вонке и он му поклања фабрику.

Читајући овај фантастични роман научили смо да нам није све доступно и да не можемо увек лако да добијемо нешто у животу. Можда је зато то слађе и лепше. Онда знамо и више да ценимо, да уложимо труд и напор који ће нам се исплатити. Треба тежити ка циљу, али на поштен начин без плакања, обмана и подмићивања.